

BOLNO SJEĆANJE__64. obljetnica 1945. - 2009.

64. obljetnica 1945. - 2009.

BOLNO SJEĆANJE

**Sveta misa zadušnica u Bazilici Srca Isusova, Palmotićeve 31 u Zagrebu
služit će se u četvrtak, 24. rujna 2009. u 17 sati**

za 35 hrvatskih mučenika, visokih časnika, generala i pukovnika Hrvatske vojske NDH, koji su nakon Bleiburga, 7. srpnja 1945. godine, iz zagrebačkog zatvora Nova ves, uz sva usputna ponižavanja i vrijeđanja, otpremljeni vlakom u Beograd, gdje im je upriličeno takozvano suđenje, i gdje je 18 generala osuđeno na smrt, što je uz teška mučenja izvršeno upravo 24. rujna 1945. godine. Za tjelesne ostatke im se ne zna.

**Ostali su osuđeni na tešku robiju, gdje ih je većina umrla ili ubijena.
Časnici mučenici su:**

Artur Gustović, Đuro Grujić, Tomislav Sertić, Ivan Markulj, Ivan Tomašević, Slavko Skoliber, Zvonimir Stimaković, Mirko Gregorić, Bogdan Majetić, Franjo Dolacki, Muhamed Kromić, Antun Nardelli, Julio Fritz, Josip Šolc, Vladimir Metikoš, Rudolf Lukanec, Miroslav Sacher, Ivan Severović, Romuald Manola, Ivan Kurelac, Dragutin Mesić, Rudolf Setz, Mićo Mičić, Zvonimir Jakšić, Vladimir Majer, Petar Sabljak, Anđelko Grabić, Ivan Pojić, Nikola Mikec, Zlatko Šintić, Franjo Džal, Antun Schuh, Hinko Hubl, Julio Niderlender, Dragutin Čanić

Hrvatski rodoljubi, dođite na svetu misu i pozovite prijatelje!

Svi Hrvati Domovine i svijeta, sjetimo se svetim misama zadušnicama
hrvatskih mučenika u Beogradu!

Štovatelji

Kako su nas ubijali...

Mjesec svibanj u domovini Hrvata je najljepši mjesec u kojemu sve cvjeta i rađaju se novi životi. Ali na žalost hrvatski narod nikada neće moći zaboraviti najstrašniji svibanj 1945. kada je cijela Hrvatska pretvorena u stratište i poprište pokolja jugokomunističkog ustvari velikosrpskog genocida nad Hrvatima. Kao jedna od potvrda tome slijedi i ovaj zapis jednoga od rijetkih preživjelih. Njegovi zapisi ostaju u crnoj kronici hrvatskoga naroda tih zločina nad Hrvatima.

Dana 7. 7. 1945. svanulo je divno jutro. Kroz rešetke malih prozora "Nove Vesi" u Zagrebu tek se nazirala zora. U sobi tiho disanje hrvatskih uznika. Tek pokoji bi se trznuo u snu vjerojatno sanjajući o svojim kod kuće koji ne znaju što se s njima dogodilo niti gdje se sada nalaze, da li su na životu ili ne. "Diži se, brže, ustajte koljači!", prolama se najednom hodnikom i već se otključavaju teška vrata uzničke sobe. Jedan partizan od kojih petnaestak godina, sa šmajserom ulazi u sobu i nastavi nas buditi najpogrdnijim psovka i lupanjem kundakom po nogama. Začudeni što to ima značiti, jer do sada su one koje su odvodili na strijeljanje u grupama prozivali i odvodili uvijek oko ponoći. Dižemo se još sneni i užurbano oblačimo ono malo odjeće što nam je još ostavljeno. Isto nas je začudilo kada je komesar stigao i počeo prozivati.

1. Artur Gustović, 2. Đuro Grujić, 3. Tomislav Sertić, 4. Ivan Markulj, 5. Ivan Tomašević, 6. Slavko Skoliber, 7. Zvonimir Stimaković, 8. Mirko Gregorić, 9. Bogdan Majetić, 10. Franjo Dolacki, 11. Muhamed Kromić, 12. Antun Nardelli, 13. Julio Fritz, 14. Josip Šolc, 15. Vladimir Metikoš, 16. Rudolf Lukanec, 17. Miroslav Sacher, 18. Ivan Severović, 19. Romuald Manola, 20. Ivan Kurelac, 21. Dragutin Mesić, 22. Rudolf Setz, 23. Mićo Mičić, 24. Zvonimir Jakšić, 25. Vladimir Majer, 26. Petar Sabljak, 27. Anđelko Grabić, 28. Ivan Poić, 29. Nikola Mikec, 30. Zlatko Šintić, 31. Franjo Džal, 32. Antun Schuh, 33. Hinko Hubl, 34. Julio Niderlender, 35. Dragutin Čanić. Ukupno nas 35. Bili smo svi visoki časnici Vojske NDH. Sami generali i pukovnici koji smo se tada nalazili u Novoj Vesi u Zagrebu. Ostali su samo pukovnici Švarc, Gestaldić i Lorin te mlađi časnici. Nakon proziva podijeliše nam svakome po pola kile kruha i po jedan komadić marmelade. Potom nas odvedoše u dvorište zatvora koje je bilo načičkano s partizanima sa šmajserima i torbicama za kruh, po čemu smo odmah zaključili da se radi o nekom maršu. O maršu u nepoznato, vjerojatno na strijeljanje. Ali zašto po danu i to sa kruhom i marmeladom? Pa niti komesarovo mitingovanje nije nam objasnilo cilj našega puta. I da će svatko biti na licu mjesta strijeljan koji se ne bude pokoravao nalogima pratnje.

Iz zgrade smo pošli jedan iza drugoga u jednoredu, na razmaku od dva koraka, a pored svakoga po jedan partizan s lijeva i jedan s desna. Na zagrebačkoj katedrali je upravo otkucavalo četiri sata ujutro. Ulice su bile puste. Naši koraci odzvanjaju uobičajenim ritmom, jedan-dva. Jer smo još uvijek bili vojnici. Ako netko od nas pogleda lijevo ili desno, prolazeći pored kuće kojega znanca, ne bi li ugledao poznato lice i u nadi da ga dotični vidi i javi njegovima da je još živ, odmah dobiva kundakom u rebra, uz najpogrdnije psovke i prijetnje da će ga strijeljati ako samo još jednom pogleda na stranu.

Na Jelačićevu trgu skrećemo prema Zrinjvcu. Sada znamo, idemo prema kolodvoru. Dakle, nekamo ćemo putovati. Ali kuda? Na kolodvoru nas strpaše u jedan vagon za stoku. Zatvoriše vrata i prozore. Uskoro nas priključiše za jedan vlak koji nas odmah nekuda poveze. To je za mnoge bio posljednji rastanak sa Zagrebom. Naš vlak vrlo sporo napreduje. Svaki čas zastajemo. Na kolodvorima se čuje kako se plešu partizanska kola. Drugoga dana pred večer stigismo u Osijek. Ovdje nas po prvi put puštaju iz vagona da se napijemo vode i ostalo, jer smo bez ičega kupajući se u znoju ljetne žege. Nakon jednoga sata krećemo dalje. Sada nam ostavljaju prozore otvorene, pa nam je ipak malo udobnije. Ali i to nam se osveti. Skoro na svakoj postaji viču žene i muškarci: "Ustaše vode na sud. Da im oči iskopamo. Mi ćemo im suditi!" To sve bacajući kamenje i blato na naše prozore, tako da smo sakrivali glave rukama.

Tako je išlo sve do sljedećega podneva, kada stigismo u Zemun, na kolodvor. Sada nam tek posta jasno da nas vode u Beograd na suđenje, da nam sude Srbijanci, u čijoj zemlji kao hrvatski vojnici nismo nikada bili. Kada smo izišli iz vagona, skupila se oko nas masa srbijanskog naroda. Svi mlataraju štapovima i šakama, pljujući po nama hrvatskim časnicima, uz najpogrdnije srbijanske psovke, tražeći da nam oni odmah sude. Slučajno se okrenuh prema našem vagonu i tada mi posta jasno zbog čega ono po kolodvorima pri prolazu našega vagona. Na vagonu je bilo bojom ispisano "Vodimo ustaške koljače na suđenje!", "Smrt Ustašama!", kao i druge slične parole. I to sve ogromnim slovima. Stražari su očito uživali sa srbijanskom masom koja nas je dočekala na kolodvoru u hrvatskom Zemun. I jedva su nas uspjeli čuvati od te gomile. I tako krenusmo u koloni po dva put zemunskog mosta. Ispred naše kolone vozi se jedan partizanski oficir koji stalno

pojačalom ponavlja: "Narode vodimo ustaše, dođite ih vidjeti!" I zaista narod se skupljao sa svih strana cijelim našim putem do beogradskog kolodvora pa i dalje do našega zatvora. U početku se čuje samo pokoje mrmljanje i povik protiv nas. Što smo se više približavali središtu Beograda to masa postaje sve veća i otrovnija. Pred samim beogradskim kolodvorom dođe do vrhunca napetosti strasti i psovki. Počeše nas zasipati kamenicama od kojih jedna pogodi i stražara. Tek tada komesar naredi stražarima da potjeraju ljude od nas, ali kamenice sipaju po nama kao kiša. Jedan oveći kamen pogodi Julija Niderlendera i pukovnik odmah pade. Iza smrtnog udarca po Julija stražari uzeše oružje "na gotovs" po naredbi komesara. Po nama kamenje više prestade padati, niti ima više smrtnih slučajeva. Tako stigismo u logor na Banjici. Pukovnik Julio umre pola sata nakon našega dolaska u Banjicu. Jedva smo ga nosili, jer smo bili na izmaku snaga. U logoru na Banjici nas svakoga dana posjećuju neki Srbijanci sa psovka i najpogrdnijim uvredama, a Srbijanke su još prostije. Nakon nekoliko dana premjestiše nas u Dobrinčevu ulicu a potom u Đusinu u sudski zatvor. "Posjete" ne prestaju. Konačno početkom rujna, dođe nas posjetiti i javni tužitelj partizanski pukovnik Crnogorac Malović. I reče nam kako čaršija traži da nam sudi kao što se sudilo i nekakvom četničkom centralnom komitetu Srbijanaca, te da više nismo zarobljenici nego ratni zločinci. To nas naivne malo i ohrabri, jer smo mislili da će nas ipak na sudu suditi čemu do sada nismo bili navikli. Pored toga suđenje četničkom komitetu nije bilo drastično. Samo jedan je bio osuđen na smrt i pomilovan, a koliko nam je poznato nekima su bile izrečene minimalne kazne od šest mjeseci zatvora.

Dana 13. rujna počelo je suđenje sada trideset i četvorici hrvatskih generala i visokih časnika Vojske NDH u Beogradu. I to suđenje je bilo javno. Gradska općina stavila je na raspolaganje svoju veliku dvoranu za suđenje hrvatskim časnicima u Beogradu. Dovode nas u maricama. Masa srbijanskog naroda s obje strane, sve do prvog kata gdje nam sude. Ulaze suci. Na čelu im predsjednik partizanski pukovnik Hrnčević, bivši domobranski sudski časnik. Dodijelili su nam čak i branitelja i sudi se "po zakonu"... Javni tužitelj je Crnogorac pukovnik Malović. On traži za svakoga od nas osim apotekarskog pukovnika Pajića, smrtnu kaznu. Nakon pročitane optužnice koju nismo mogli niti shvatiti, niti razumjeti slijedi ispitivanje pojedinaca. Neki od nas su se počeli pozivati na svjedoke, što se nikome nije dopustilo. Samo je sud dovodio nekakve svoje svjedoke koje nitko od nas nije nikada niti očima vidio. Tako je to išlo punih sedam dana, cijeli tjedan. Još uvijek smo vjerovali da ćemo se ipak moći braniti. Neki se počеше žaliti protiv novinarskih izmišljotina dočim nas pukovnik Hrnčević uvjerava da ćemo to moći reći kasnije u obrani. Na kraju sedmoga dana svi su rekli svoje. Jedino se pukovnik Miletić drži svoje uloge branitelja i na kraju hoće dokazati kako djela navedena u optužnici uglavnom ne postoje niti u dokazima i da se nama zapravo ne bi smjelo niti suditi, jer da smo vojni zarobljenici. Svi ostali branitelji govore kao i javni tužitelj. Jedan poručnik poče riječima kako ga je sram braniti nas hrvatske ustaše, najzloglasnije koljače. Njega pukovnik Hrnčević ne prekida kao pukovnika Miletića, kojemu je zabranio govoriti. Nakon te sudske ceremonije pozvaše prvo generala Gustovića. "Da li se osjeća krivim?" Odlučnim "Ne!" odgovori ovaj hrvatski general. "Dobro, sjednite!" Više mu ništa ne dozvoli reći general Hrnčević, osim te jedne jedine riječi "Ne". Osamnaest hrvatskih generala osudiše na smrt, dok je najmanja kazna bila tri godine strogog zatvora. One koje osudiše na smrt odmah povezaše lancima i staviše u smrtnu okove smrtnu ćeliju u Đusinoj ulici. Pri povratku srpska masa u Beogradu nas tuče i pljuje po nama, kao i po svima od rodbine koji su bili došli na suđenje. Sve molbe za pomilovanje su odbijene. Smrtno presude su izvršene 24. rujna. Ostali smo otpremljeni u zatvor Srijemske Mitrovice. Nakon odsluženih godina robovanja ili s pomilovanjima pušteni. U zatvoru su umrli general Dolacki i pukovnik Šintić, dok je u zatvoru ubijen pukovnik Čanić. Odmah poslije izlaska iz zatvora umro je general Lukanec. I zemni ostaci pobijenih hrvatskih generala i visokih časnika leže u Beogradu i Srbiji. Kada će biti vraćeni i dostojno pokopani u svojoj zemlji Hrvatskoj?

Anonimni sudionik događaja

Iz arhiva „PIETETA“ osobna imena u arhivu ! (dodan prilog dne 2009-09-23)

NAPOMENA: bilo je i dosta drugačijih i brutalnijih suđenja

1996-06-04, torek zvečer pri H.E. – P. L.

SG-1

Odpiram novo poglavje po P.L. spominih in njegovih znanih informacijah. Vse je nekje v bližini današnje tovarne NTU. V Sl.Gradcu je znani objekt nekoč velika kasarna, v kateri so imeli takrat zaprte ujetnike. Najbrž je to bilo že po končani vojni maja 1945 leta ali že v času »**Križne poti**«. Kasarna je imela veliko greznico. Ko so nekako 1951 leta ponudili ljudem, da za plačilo izpraznijo to veliko greznico, so pri črpanju naleteli na večje količine ostankov raznih vojaških in ostalih simbolov, ki niso zarjaveli. Ugotovitev domačinov je bila, da so tu ubite posameznike metali v greznico. Med drugim P.L. omenja kar tri(!?) lokacije tam v bližnjem gozdu, kjer se teren pograza, tam bi naj bile torej tri masovne grobnice. Domačini to lokacijo poznajo. O tem za sedaj le toliko.

P.S. Ko sem omenil, da si bom po spominu sedaj to zapisal, je P.L. svojo dobro zgovorno voljo prekinil in zapustil našo skupno debato (bili smo trije!), ki je že zašla pozno v večerne ali nočne ure. V začetku pa sem mu ponudil, da je prebral članek iz šolskega Šprica in iz Vjesnika za Laški rudniški rov.

P.S. Nekje sem enkrat (1993) zasledil v slovenski izdaji mali zemljevid, kjer so označeni trije kvadratki pri Slovenj Gradcu, vsak bi naj pomenil 100 (sto) trupel v masovni grobnici. Ta zemljevid bi naj objavila slovenska emigracija?

1996-10-09, v pogovoru s H.E.

SG-1

H.E. mi pove, da je zagotovo 1945 leta bilo ubitih v Slovenj Gradcu v stari kasarni 12 visokih oficirje, to bi naj bili Hrvati domobranski oficirji. Oficirje so imeli zaprte v vojaški pralnici, ostale vojake pa v »**konjušnici**«. Pozna nekoga v Slovenj Gradcu, ki ima še danes spravljene vojaška odlikovanja ubitih oficirjev. Greznice danes več ni, ker so jo zasipali.

Koordinata: 5506040,5151800,410 opuščena vojaška greznica NTU Sl.Gradec, 12 generalov (H),(F-359,E)

1996-07-31, Nabernik iz Slovenj Gradca

SG-2

Ta opis dogodka bi naj bil med dnevi 13.-14.maj 1945 leta. V dopisu za Zagreb 950515ZG.QUO sem omenil, da je prava lokacija ona pri Doliču, sedaj pa moram to trditev popraviti, ker je to drugače. Prav ta napad »**sa svih strana kod Slavenj Gradca**« se je zgodil takoj na izhodu iz mesta Sl.Gradec-Pameče proti Dravogradu, desno ob sami cesti na ravnem polju nasproti sedanje male tovarne "Fecro", novo ime pa je sedaj po nemški firmi "NEIROS". Tukaj bi naj bilo veliko ubitih, bilo pa je vsaj 70% civilistov. Žrtve (Hrvati) bi naj bile pokopane prav na istem kraju, na tamkajšnjih poljih. Število žrtev niti približno ne poznam.

Dne 1995-05-14 sem bil v Bleiburgu s S.

Poleg ogleda proslave sem kupil le knjigo z naslednjim naslovom:

S P O M E N I C A

B L E I B U R G

1945 - 1995

(Knjigo so natisnili letos v Zagrebu (1995 g.)

Pri pregledu knjige nisem našel niti ene besede Vitanje, Gornji Dolič, Huda Luknja ali Mislinja. Objava velenjskega zgodovinarja Kljajiča v gimnazijskem časopisu »**Špric**« 1.dec.1992 leta pa je popolnoma nekaj drugega. Pobitih bi naj bilo cca 3.000 ali pokopanih kar 4.700 trupel.

Ravno tako nikjer nisem zasledil premik večdnevnega konvoja iz smeri Vitanje-Dolič-Mislinja. To mi je pravila domačinka nad V.-ovimi (starejša ženska 85 let), ki ima iz svojega hribčka lep pogled na cesto Vitanje - Dolič, ki je severno spodaj oddaljena cca 500 m. Ko so se tod premikale kolone, so dežurni iz kolon hodili naokoli po domačijah in nabirali hrano za ljudi iz kolone. Ona se je s svojimi umaknila na višje okoliške hribe ali točno na porušeno graščino Irštanj. Druga ali manjša kolona od tiste iz smeri Vitanje-Dolič bi se naj premikala iz smeri Velenje-Dolič. To bi naj bila kolona, ki je najbolj nastradala na območju Hude Luknje.

P.S. Glej zapis z dne 1996-09-03 iz knjige »SPOMENICA...«

Ravno tako ni nikjer najti enega imena o grobiščih v tej okolici, govori pa se o Hudi jami pri Laškem, to pa ni pri Hudi Luknji.

Pogovor s prof. Damjanom Kljajičem iz Velenjskega muzeja, ki dela na novejši zgodovini pa pravi, da tako kot slovenj graški muzej tudi oni nimajo zbranih podatkov za leto 1945 pri Hudi Luknji, ker je to druga občina in ne zahajajo na njihovo, slovenj graško področje. Največ kar sem zvedel dobro novico je, da si želijo, da sodelujemo in si izmenjamo vse zbrane podatke iz te okolice za pomlad 1945 leta.

1995-09-11 argumenti iz knjige velenjskega zgodovinarja, knjigo mi je sposodil Hrvat, Slivar Mihael iz Velenje, na zadnjih straneh sem zabeležil pomembna poglavja:

NARODNOOSVOBODILNI BOJ

V ŠALEŠKI DOLINI

Dr.MILAN ŽEVART

KNJIŽNICA OF 5

LJUBLJANA 1977

Pozornost je vredna obdelava področja Hude Luknje, kjer se spretno obhodijo dogodki maja 1945 g. Na straneh od 600-610 so omenjeni nekateri dogodki v zvezi z dogajanjem v kanjonu Hude Luknje, na strani 609 pa vendar najdemo naslednji stavek:

»Dne 12.maja pa so prek Slovenskih Konjic in Vitanja prodrle v Mislinjsko dolino enote 17.udarne divizije in pri Gornjem Doliču pričele napadati in razbijati ustaške kolone. Boji med Hudo luknjo in Slovenjim Gradcem so trajali do 14.maja.

Kljub velikanski množici sovražnega vojaštva, ki je bilo še oboroženo ter je povzročilo še precej žrtev - zlasti ustaške enote - je prebivalstvo Šaleške doline proslavljalo zmago,...«

1996-06-27, lokalni časopis NAŠ ČAS

»Tradicionalno srečanje aktivistov OF, Šaleško-Mislinjskega okrožja«

Pod tem naslovom članka sta podpisana avtorja:

Janko Ževart (brat dr.Ževarta) in Milan Razdevšek

V tem članku je v prvem odstavku takole objavljeno:

»Srečanju se bodo tudi letos pridružili še preživeli pohodniki XIV.divizije za Štajersko, borci 3.in 4. bataljona VDV brigade, koroški kurirji in seveda borci ter udeleženci NOB območja Velenja in Slovenj Gradca.«

Nekoč postavljeno vprašanje partizanskemu Velenjskemu zgodovinarju dr.Milanu Ževartu, kaj ve o dogodkih pri Hudi Luknji ali Doliču, da nič ne ve, ne drži. Ta dr.Ževart mora imeti dosti podatkov.

Prvi podpisani je: Janko Ževart, Podkraj pri Velenju 15/a, Velenje, tel.:063-855-905.

Drugi podpisani je: Milan Razdevšek, Ul.heroja Iršiča 13, Sl.Gradec, tel.:0602-41-110 (pravnik). Po telefonu sem poklical g. M.Razdevška, ter mu povedal, da imam pred seboj Šolsko revijo, kjer je

objavljen članek s čudnim naslovom: "**KO JE PAKA TEKLA KRVAVA**". O tem članku nič ne ve, rad bi pa, da mu ga pokažem, če jutri (29.VI.1996) pridem na srečanje v Lajše - Šoštanj.

1995-09-25 obisk K.F. iz Pesjega-Velenje

Gospod K.F. me bo odpeljal in predstavil F.B., da bodo informacije bolj odkrite in tudi zaupne. B. J. (glej HD-1) pa tudi omenja starejšo žensko B., sedaj doma nekje v Dovžah.
P.S.Osebnost sem obiskoval B. Franceta.

1996-05-12, Velenje / pisarna / NEDELJA

Od Hrvata PETER MILOŠA sem dobil vizitko, na spominskem zborovanju v Bleiburgu, dne 12.maja 1996 leta. Visoko postaven in sivi možakar je že precej v letih, vendar njegovo stališče marsikdo upošteva in je spoštovan. Med drugim osebno nasprotuje vračanju posmrtnih ostanke Tita v rojstni Kumrovec.

Na postavljeno vprašanje Petru Milošu ali ve kaj povedati v zvezi dogodkov pri Hudi Luknji ali pri Gornjem Doliču, je odgovoril, da o tem do sedaj ničesar ne ve, da pa želi da mu o tem dogodku dam več informacij.

Na povratku v Holmecu so vsi (Hrvati) bili na carini dokaj skrbno pregledani!? Moral sem celo razkazovati malo torbico, kaj imam v njej. Med drugim so tam bile DX-SLV kartice, ki sem jih ponudil, naj si vzame za spomin. Uradnik policijske države ni sprejel moje malo turistično DX ponudbo.

Peter Milosch, Transportunternehmung

A-9020 Klagenfurt, Liebenhugelstrase 106/4, Tel. o 463 / 25477

1996-07-15 Dovže, H.L. (1951 ?) sin ga. H.-kove

ST-1

Na poslovnem povratku skozi Stari trg sem se popoldne malo oglasil pri H.-kovih. Pred vstopom v njihovo dvorišče pa sem zaradi zrnatega peska na lepem asfaltu padel s sposojenim motorjem Vespo. Leopold mi prizna, da o stari vojašnici in greznici v Sl.Gradcu nič ne ve, tako kot ne ve o Pancer grabnu. On tudi nič ne ve o ubitih deklicah v njegovi neposredni bližini njegovega doma (glej T. F.). On pa meni pove, da so kasneje po vojni ljudje velikokrat slišali strele, ki so prihajali s severne strani od tamkajšnje male reke z imenom Jenina v Starem trgu. Na tem področju je država imela svoje urade. Kasneje pa so na tem mestu dovolili začasno športno strelišče za vojaško puško. Jaz kot športni strellec slučajno nikoli nisem imel priliko tekmovati na tem strelišču. Bil pa sem tudi danes na tem mestu oddaljen do 200 m, kjer imam svojo stranko P.J.

Po informaciji ga.H. so prvi spopadi ali napadi na kolono bili najhujši(!) prav v Gor.Doliču in dalje do onih v taboru, takoj pri Mislinji pod Šentiljem. Na njihovem področju Dovž (MI-4 in MI-5) ni bilo spopadov, torej tu ni bilo mrtvih!

1996-08-16, petek, Š.J. - Velenje (pove M.S.)

Jože Škoflek (star 84 let) živi v domu onemoglih v Velenju, je tudi sodeloval pri pokopu žrtev pri Hudi Luknji. To je manjše postave in poskočni možakar, ki se precej giblje po mestu. Slivar pravi naj ga obiščem, ter naj mu ne povem da mene predvsem zanimajo žrtve, pač pa da gre za informacije o Hudi Luknji v interesu jamarstva.

1996-09-03, torek, pregledovanje literature

»**SPOMENICA BLEIBURG 1945 * 1995**« na strani 144 je zemljevid, ki nima oznake za »**logor**« pri Slovenj Gradcu, ravno tako tod ni oznake »**grobišče**«, morda zato, ker je nastalo dosti kasneje.